

DE ECONOMISCHE DICTATUUR VAN HET PROLETARIAAT.

XVI.

Ten slotte moeten we nog een enkel woord wijden aan de dictatuur van het proletariaat. Deze dictatuur is voor ons een vanzelfsprekendheid, iets waarover men feitelijk niet in het bijzonder hoeft te spreken, omdat de doorvoering van het communistisch bedrijfsleven niet anders dan de dictatuur van het proletariaat is. De doorvoering van het communistisch bedrijfsleven wil niet anders zeggen, dan de afschaffing van de loonarbeid, de doorvoering van het gelijke recht voor alle producenten op de maatschappelijke voorraden. Dat is de opheffing van alle voorrechten van bepaalde klassen. Het communistisch bedrijfsleven geeft niemand het recht, zich te verrijken ten koste van de arbeid van anderen. Wie niet werkt zal niet eten. De doorvoering van deze beginselen is in het geheel niet "democratisch". De arbeidersklasse voert het door in de heftigste, bloedige strijd. Van een "democratie" in de zin van de samenwerking der klassen, zooals we deze op het oogenblik in het parlementaire- en vakvereenigingsstelsel kennen, kan daarbij geen sprake zijn.

Bekijken we deze dictatuur van het proletariaat echter vanuit de omvorming der sociale verhoudingen, vanuit de wederkeerige betrekkingen der menschen, dan is deze dictatuur de werkelijke verovering van de democratie. Het communisme wil niet anders zeggen, dan dat de menschheid tot een hogere cultuurtrap overgaat, doordat alle maatschappelijke functies onder de directe leiding en controle van alle werkenden komt te staan, en daarmee hun lot in eigen handen nemen. Dat wil zeggen: de democratie is tot levensbeginsel van de samenleving geworden. Daarom is een wezenlijke democratie, die haar wortels vindt in het beheer van het maatschappelijk leven door de werkende massa's precies hetzelfde als de dictatuur van het proletariaat.

Het was alweer aan Rusland voorbehouden, om van deze dictatuur een karikatuur te maken, door de dictatuur van de bolsjewistische partij voor de dictatuur van de proletarische KLASSE uit te geven. Daarmee wordt de deur voor een werkelijke proletarische democratie, het beheer en de leiding van het maatschappelijk leven door de massa's zelf, gesloten. De dictatuur van een partij is de vorm, waarin de dictatuur van het proletariaat in werkelijkheid wordt verhinderd.

Naast de sociale beteekenis van de dictatuur vatten we zijn economische inhoud in het oog. Op economisch gebied werkt de dictatuur zich zoodanig uit, dat hij de nieuwe maatschappelijke regelen, waarnaar het bedrijfsleven verloopt, tot algemeene geldigheid brengt. De arbeiders kunnen alle maatschappelijke werkzaamheden zelf bij het communistisch bedrijfs-

leven inschakelen, door zijn beginselen te aanvaarden, door de productie voor de gemeenschap, onder verantwoording aan de gemeenschap, door te voeren. Alle te zamen voeren. Alle te zamen voeren de communistische productie door.

Het ligt voor de hand, dat verschillende deelen van het boerenbedrijf zich niet direct naar de regels van het communistisch bedrijfsleven zullen voegen, dat is, zich niet bij de communistische gemeenschap aansluiten. Ook is het waarschijnlijk dat verschillende arbeiders het communisme dusdanig zullen opvatten, dat ze de bedrijven wel zelfstandig willen beheeren, maar niet onder controle der samenleving. In de plaats van de private kapitalist van vroeger treedt de bedrijfsorganisatie als "kapitalist" op.

De economische dictatuur heeft daarbij de bijzondere functie het bedrijfsleven naar de algemeene regels te ordenen, waarbij de maatschappelijke boekhouding in het algemeene girokantoor een belangrijke functie vervult. In de maatschappelijke boekhouding vinden we de registratie van de goederenstroom binnen het communistisch bedrijfsleven. Dat wil niet anders zeggen, dan dat degenen, die niet bij de maatschappelijke boekhouding zijn aangesloten ook geen grondstoffen kunnen krijgen. Want in het communisme wordt niets "gekocht" of "verkocht". De producenten kunnen alleen goederen en grondstoffen van de gemeenschap krijgen ter verdere distributie of ter verdere bewerking. Wie zijn arbeid echter niet in het maatschappelijk geregelde arbeidsproces wil inschakelen, sluit daarmee zich zelf van de communistische gemeenschap uit. Zoo voert deze economische dictatuur tot een *z e l f o r g a n i s a t i e* van alle producenten, ongeacht of dat klein- of grootbedrijf is, of het industrieel of agrarisch is. Deze dictatuur heft zich zelf ook inderdaad direct op, zoodra de producenten hun arbeid bij het maatschappelijk proces inschakelen en werken onder de beginselen van de afschaffing der loonarbeid en maatschappelijke controle. Dit is dan ook een dictatuur, die inderdaad vanzelf "afsterft", zoodra het heele maatschappelijke leven op de nieuwe grondslagen van de afschaffing van de loonarbeid staat. Het is tevens een dictatuur, die zich niet op de punt van de bajonet voltrekt, maar die door de economische bewegingswetten van het communisme wordt doorgevoerd. Niet "de staat" voert deze economische dictatuur door, maar iets dat machtiger is dan de staat: de economische bewegingswetten.

.....